

Shmangli nu mai jefuise niciodată un palat. Părea periculos să-ncerci. Nu fiindcă risca să fie prinsă, ci fiindcă, după ce jefuiai până și un nenorocit de palat, ce-aveai să faci mai departe?

Se cățără pe zidul exterior și se uită jos, în curte. Tot ce se afla înăuntru – copacii, bolovanii, clădirile – reflecta bizar lumina stelelor. În mijlocul tuturor fusese ridicată o construcție în formă de bulb, ca o bulă de aer pe suprafața apei dintr-un lac. De fapt, cele mai multe clădiri aveau aceeași formă rotunjită, adesea cu mici proeminențe în partea de sus. În tot nenorocitul ăla de loc, nu vedeai nici măcar o singură linie dreaptă. Numai curbe și iar curbe.

Însoțitorii ei se cățărara ca să tragă cu ochiul dincolo de zid. Erau o adunătură de bătăuși neîndemânatici și zgomoțoși. Șase bărbați, așa-zisi maștri-hoți. Nu erau în stare nici măcar să se cațăre ca lumea pe un zid.

– E chiar Palatul de Bronz, șopti Huqin.

– Bronz? Din asta e făcut totul? întrebă Shmangli, așezată pe zid, cu un picior atârându-i spre curtea interioară. Parcă mă uit la niște țâțe.

Bărbații o priviră îngroziți. Erau azishi cu toții, cu pielea și părul de culoare întunecată. Ea era reshi, din insulele din

nord. Așa îi spusese mama ei, ea nu văzuse locul ăla niciodată.

— Ce? întrebă Huqin.

— Țâțe, răspunse ea, arătând cu degetul. Vedeți, ca o femeie întinsă pe spate. Punctele alea din vârfuri sunt sfârcurile. Cred că individul care-a construit locul ăsta era singur de muuultă vreme.

Huqin se întoarse spre unul dintre însoțitorii săi. Folo-sindu-se de funii, se grăbiră să coboare în afara zidului, ca să se sfătuiască pe șoptite.

— În capătul ăsta, curtea pare pustie, așa cum mi-a spus omul meu, zise Huqin.

El era șeful grupului. Nasul lui arăta de parcă în copilărie ar fi tras cineva de el foarte, foarte tare. Shmangli era surprinsă că, atunci când își întorcea capul, nu plesnea oamenii cu el peste față.

— Toată lumea e preocupată de alegerea noului Prim Aqasix, spuse Maxin. Chiar am putea s-o facem. Să jefuim Palatul de Bronz și fix sub nasul viziratului.

— E... ăă... sigur? întrebă nepotul lui Huqin.

Era adolescent și nu puteai spune că pubertatea fusese blândă cu el, din moment ce avea fața aia, vocea aia și picioarele alea ca niște fuse.

— Gura! se răsti Huqin.

— Ba nu, se amestecă Tigzikk, băiatul are dreptate să vorbească despre prudență. E foarte periculos ce facem noi aici.

Tigzikk era considerat învățatul grupului, fiindcă știa să-njure în trei limbi. Dovada unei adevărate erudiții. Purta haine elegante, pe când aproape toți ceilalți se îmbrăcau în negru.

— O să fie haos, continuă el, pentru că se foiește multă lume prin palat în noaptea asta, dar o să fie și primejdios. Foarte, foarte multe gârzi și probabil suspiciuni din partea tuturor.

Tigzikk începea să-mbătrânească și era singurul din grup pe care Shmangli îl cunoștea bine. Nu-i putea pronunța numele. Când era rostit corect, acel „quq” de la sfârșit părea sunetul scos de cineva care se sufocă. Ea îi spunea Tig.

– Tigzikk, spuse Huqin.

Mda. Suna de parcă s-ar fi sufocat.

– Tu ai propus s-o facem. Nu-mi spune că acum stai pe gânduri.

– Nu dau înapoi. Doar că sunt în favoarea prudenței. De pe zid, Shmangli se aplecă spre ei.

– Mai puțină gălceavă, spuse ea. Să mergem. Mi-e foame. Huqin se uită în sus.

– De ce-am luat-o cu noi?

– Ne poate fi de folos, răspunse Tigzikk. O să vezi.

– Nu e decât o fetiță!

– E o fată. Are cel puțin două ani.

– N-am două, se răsti Shmangli, privindu-i de sus.

Se întoarseră cu toții spre ea.

– N-am, repetă fata. Doișpe e număr cu ghinion. Am numai atât, adăugă ea și-și ridică amândouă mâinile.

– ...Zece? întrebă Tigzikk.

– Atât înseamnă? Atunci, sigur că da. Își lăsă mâinile în jos. Dacă nu pot număra pe degete, e cu ghinion.

Și de vreo trei ani tot avea aceeași vârstă. Deci socoteala era corectă.

– S-ar părea că există o mulțime de vârste cu ghinion, zise Huqin, părând să se amuze.

– Cu siguranță, încuviință ea.

Se uită din nou în curte, apoi aruncă o privire în urmă, în oraș, pe drumul pe care veniseră.

Un bărbat mergea pe una dintre străzile care duceau la palat. Hainele lui negre se contopeau cu întunericul, dar nasturii argintii îi scânteiau ori de câte ori trecea pe sub un felinar.

„Furtuni“, se gândi și un fior îi străbătu șira spinării.
„La urma urmelor, nu l-am pierdut.“

Se uită în jos, la grupul de bărbați.

— Veniți cu mine, sau nu? Fiin' că plec.

Se lăsă s-alunece dincolo de culmea zidului și căzu în curtea palatului. Acolo se ghemui și simți rece sub ea. Mda, metal. Totul era de bronz. Oamenilor bogăți, își spuse, le place să rămână la o anumită temă.

Când băieții terminară în sfârșit cu vorba și începură să se urce pe zid, o împletitură subțire și răsucită de lujeri apăru din Negură și se apropie de Shmangli. Semăna cu un firicel de apă vărsată care-și croiește drum pe podea. Ici și colo, dintre lujeri se ițeau așchii de cristal transparent, ca niște fărâme de cuarț dintr-o rocă altminteri întunecată. Nu erau ascuțite, ci netede ca sticla lustruită, dar nu străluceau de Lumină de Furtună.

Lujerii creșteau uimitor de repede, răsucindu-se unul în jurul altuia într-o încâlceală care luă forma unui chip.

— Stăpână, spuse chipul. E înțelept ce faci tu?

— Salut, Pustiitorule, răspunse Shmangli, cercetând curtea cu privirea.

— Nu sunt Pustiitor! ripostă el. Și tu o știi. Pur și simplu... nu-mi mai spune așa!

Shmangli rânji.

— Ești Pustiitorul meu personal și minciunile nu vor schimba asta. Te-am capturat. Acum nu furăm suflete. Nu după suflete am venit aici. E doar o mică hoție, din soiul celor care nu fac rău nimănui.

Chipul din lujeri – își spunea Vrejy – oftă. Shmangli traversă curtea în fugă, către un copac care era, firește, de bronz. Huqin alesese pentru pătrunderea lor în palat cea mai întunecoasă parte a nopții, între cele două luni, dar, când cerul era atât de senin, puteai desluși lucrurile la lumina stelelor.

Vrejy crescua lângă ea, lăsând în urmă o mică dâră de lujeri, pe care oamenii nu păreau s-o poată vedea. După

câte clipe de nemișcare, lujerii se întăreau, parcă preschim-bându-se brusc în cristal solid, apoi se sfărâmau, făcându-se pulbere. Uneori, se întâmpla ca oamenii să observe lucrul ăsta, dar pe Vrejy nu-l vedeau niciodată.

— Sunt un spren, îi spuse el. O parte dintr-o mândră și nobilă...

— Șșș! îl întrerupse Shmangli, trăgând cu ochiul de după copacul de bronz.

Pe aleea de dincolo de el, trecu o trăsură deschisă, aducând la palat niște azishi, personaje importante. Îți dădeai seama după haine. Ample, în falduri, cu mâneci într-adevăr largi și modele care nu se asortau deloc. Toți păreau copii care-au dat pe furiș iama în garderoba părinților. Toți, pălăriile erau strașnice.

Hoții apărură în urma ei, furișându-se cu o pricepere mulțumitoare. Nu erau chiar atât de stângaci. Deși nu știau să se cațere ca lumea pe un zid.

Se adunară în jurul ei și Tigzikk se ridică, drept, strângându-și mai bine haina pe trup – purta o imitație a straielor condeierilor bogați din slujba guvernului. Acolo, în Azir, chiar era important să te afli în slujba guvernului. Despre oricine altcineva se spunea că e „separat“, orice o fi însemnat asta.

— Ești gata? îl întrebă Tigzikk pe Maxin, celălalt hoț îmbrăcat elegant.

Acesta încuviință din cap și o luară amândoi la dreapta, către grădina sculptată a palatului. Persoanele importante aveau să se foiască prin grădină, făcând speculații în privința celui care ar fi trebuit să devină noul Prim.

Periculoasă meserie, asta! Ultimii doi se aleseseră cu capul tăiat de un individ în alb, cu o Cristalsabie. Ultimul Prim rezistase două nenorocite de zile!

După plecarea lui Tigzikk și a lui Maxin, Shmangli nu trebuia să-și mai facă griji decât pentru alți patru. Huqin, nepotul lui și doi frați subțirei, care nu vorbeau mult și

stăteau mereu cu mâna pe cuțitele ascunse sub haine. Ei nu-i plăceau oamenii de soiul lor. Hoții n-ar fi trebuit să lase-n urmă leșuri. Era prea simplu să ucizi. Orice provocare dispărea când puteai să omori pe oricine te vedea furișându-te.

— Ești în stare să ne duci înăuntru, nu? o întrebă Huqin.

Ea își dădu înadins ochii peste cap. Pe urmă traversă curtea de bronz, alergând către palat.

„Chiar seamănă cu o țâță...”

Vrejy aluneca ondulându-se și ținând pasul cu ea, cu mici fărâme de cristal crescându-i, ici și colo, pe dâra de lujeri. Șerpuia cu iuțeală, ca un țipar în mișcare, numai că mai degrabă creștea decât mergea. Pustiitorii erau creaturi stranii.

— Îți dai seama că nu te-am ales eu, spuse sprenul, cu fața conturându-i-se printre lujeri în timp ce înainta.

La el, vorbirea era o manifestare neobișnuită. În timp ce vorbea, pe dâra pe care o lăsa se formau o înșiruire de fețe imobile. Gura părea să i se miște fiindcă-i creștea atât de repede alături de Shmangli.

— Am vrut s-aleg o matroană iriali distinsă. O bunică, o grădinăreasă iscusită. Dar nu, Inel a zis că trebuie să te-aleg pe tine. „Ea a experimentat Magia Veche”, au zis. „Mama noastră a binecuvântat-o”, au zis. „E tânără și-o s-o putem modela”, au zis. Ei bine, nu sunt ei ăia care trebuie să te suporte...

— Taci, Pustiitorule, șuieră Shmangli, furișându-se pe lângă zidul palatului. Sau fac baie în apă sfințită și mă duc să-i ascult pe preoți. Poate e rost de-o exorcizare.

Continuă să înainteze tiptil până ce putu s-arunce o privire dincolo de curbura zidului și să vadă o patrule de gărzi: bărbați în veste cu model și cu caschete. Țineau în mână halebarde lungi. Își ridică privirea în susul zidului, care avea o proeminență exact deasupra ei, ca un

mugur-de-stâncă, înainte de a se ascuți către vârf. Era de bronz neted, fără nimic de care să te-agăți.

Shmangli așteptă până când gărzile se îndepărtară.

— Bine, îi șopti lui Vrejy. Trebuie să faci ce zic eu.

— Nu trebuie.

— Ba da. Te-am capturat, exact ca-n povești.

— Ba am venit singur la tine, o contrazise el. Eu îți dau puteri! Măcar ascuți vreodată...

— Urcă pe zid, spuse Shmangli, arătând cu degetul.

Vrejy oftă, dar se supuse, și se târî în susul peretelui, desenând un traseu cu bucle largi. Shmangli se avântă dintr-un salt și se prinse de micile mânere create de lujerii care se lipeau de suprafață mulțumită numeroaselor tulpini pline de discuri lipicioase. Vrejy urca înaintea ei făurind un fel de scară.

Nu era ușor. Era înfiorător de greu să se cațare pe suprafața aia rotunjită, mai ales că mânerurile create de Vrejy nu erau prea mari. Dar izbuti, se cățără aproape până în vârful cupolei, de unde se vedea grădina prin ferestre.

Aruncă o privire către oraș. Nici urmă de bărbatul în uniformă neagră. Poate că-l pierduse.

Se întoarse să inspecteze o fereastră. Cadrul frumos, de lemn, susținea un geam foarte gros, deși era îndreptat spre răsărit. Azimirul era nedrept de bine apărat de marile furtuni. Ar fi trebuit să lase vântul în viața lor, ca oamenii obișnuiți.

— Trebuie să Pustim aici, spuse ea și arată spre fereastră.

— Îți dai seama, zise Vrejy, că, deși pretinzi că ești o maestră-hoață, eu sunt ăla care face toată treaba?

— Tot tu ești și ăla care se plânge, îl repezi ea. Cum trec prin asta?

— Ai semințele?

Ea dădu din cap și se căută în buzunar. Pe urmă în buzunarul celălalt. Apoi în cel de la spate. Aha, acolo erau. Scoase o mână de semințe.

— Asupra Tărâmului Material nu pot avea decât influențe minore, zise Vrejy. Asta înseamnă că va trebui să te folosești de Investițură ca să...

Shmangli căscă.

— Folosește-te de Investițură ca să...

Shmangli căscă din nou, mai larg. Fir-ar să fie de Pus-tiitori! Nu pricepeau niciodată o aluzie.

Vrejy oftă.

— Presară semințele pe rama geamului.

Ea făcu întocmai, aruncând toate semințele din mână în fereastră.

— Legătura ta cu mine oferă abilități de două soiuri esențiale, spuse Vrejy. Pe prima, manipularea frecării – nu mai căsca holbându-te la mine – ai descoperit-o deja. O tot folosim de multe săptămâni și e timpul s-o deprinzi pe a doua, puterea Creșterii. Încă nu ești pregătită pentru ceea se numea cândva Recreștere, vindecarea...

Shmangli își apăsă palma peste semințe, care se supuseră măreției sale.

Nu știa cum o face. O făcea pur și simplu. Puterea ei și Vrejy apăruseră cam în același timp.

Pe atunci el nu vorbea. Cumva ducea dorul acelor zile.

Mâna ei străluci ușor, răspândind o lumină albă, ca un abur care se înălța din piele. Semințele scäldate în lumina aia începură să crească. Repede. Lujerii țâșniră din semințe și pătrunseră, ca viermii, în golurile mici dintre fereastră și rama geamului.

Lujerii creșteau după cum voia Shmangli, scoțând tot felul de sunete din cauza întinderii și-a încordării. Sticla pocni, iar fereastra se deschise brusc.

Ea zâmbi cu gura până la urechi.

— Bine lucrat, zise Vrejy. O să scoatem totuși din tine o Muchiedansatoare.

Stomacul ei chiorăi. De când nu mai mâncase? Își întrebuințase o mare parte a măreției mai devreme, exersând.

Probabil ar fi trebuit să fure ceva de mâncare. Nu era prea măreață când o chinuia foamea.

Întră pe fereastră. Să ai un Pustiitor îți era de folos, deși nu se simțea pe deplin convinsă că puterile îi veneau de la el. Se părea că Pustiitorii mințeau în privința acestor lucruri. Ea fusese cea care îl capturase și cu asta basta. Se folosise de cuvinte. Un Pustiitor nu avea trup, nu cu adevărat. Ca să capturezi așa ceva, îți trebuiau cuvinte. Toată lumea o știa. Așa cum blestemele chemau pe urma ta tot felul de lucruri rele.

Scoase o sferă – o pată de diamant, cea care-i purta noroc – ca să vadă mai bine acolo, înăuntru. Micul dormitor era decorat în stilul azish, cu o mulțime de modele complicate pe covoare și pe țesăturile de pe pereți, majoritatea aurii și roșii. Pentru azishi, modelele erau totul. Erau aidoma cuvintelor.

Se uită pe fereastră. Fără îndoială scăpase de Negură, de bărbatul în negru și argintiu cu un semn din naștere, de forma unei semiluni palide, pe obraz. Bărbatul cu privire inexpresivă, neînsuflețită. Cu siguranță n-o urmărise tocmai din Marabethia. Era la o jumătate de continent distanță. Ei, cel puțin la un sfert.

Convinsă, își desfășură funia din jurul mijlocului și al umerilor. O legă de ușa unui dulap încastrat în perete, apoi o scoase prin fereastră. O văzu încordându-se când bărbații începură să urce. În apropierea ei, Vrejy crescuseră în jurul unui picior al patului, încolăcindu-se ca un țipar de văzduh.

Auzi șoapte, venind de jos.

– Ați văzut? S-a cățarat drept în sus. Fără să aibă nimic de care să se prindă. Cum...?

– Șșș! făcu Huqin.

Shmangli începu să caute prin sertare și prin dulapuri, în timp ce băieții se cățarau pe rând pe fereastră. Odată ajunși înăuntru, hoții traseră funia înapoi și închiseră geamul cât

de bine se putea. Huqin privi atent la lujerii crescuți din semințele de pe ramă.

Shmangli își vârî capul până în fundul unui dulap și căută pe bâjbâite.

— În camera asta nu-i nimic, doar pantofi vechi.

— Tu și nepotul meu rămâneți în camera asta, îi spuse Huqin. Noi trei căutăm prin dormitoarele din apropiere. Ne-ntoarcem repede.

— Probabil c-o să veniți cu-un sac plin de pantofi vechi... răspunse Shmangli.

— Copil neștiutor, spuse Huqin, arătând spre dulapul din care tocmai ieșise ea.

Unul dintre oamenii lui înșfăcă hainele și pantofii dinăuntru și îndesă totul într-un sac.

— O să vindem îmbrăcămintea asta la pachet. E exact ceea ce căutăm.

— Și cum rămâne cu adevăratele bogății? întrebă Shmangli. Sfere, bijuterii, opere de artă...

Ea una nu era interesată de așa ceva, dar își închipuise că asta voia Huqin.

— Alea sunt mult prea bine păzite, răspunse Huqin, în vreme ce el și oamenii lui se ocupau în grabă de toată îmbrăcămintea din încăpere. Diferența dintre un hoț prosper și unul mort e să știe să aleagă momentul în care fuge cu prada. Cu ce cărăm de-aici, o să trăim în lux un an sau doi. E de-ajuns.

Unul dintre frați întredeschise ușa și trase cu ochiul pe coridor. Dădu din cap și toți trei se strecurară afară.

— Fii atent la semnal, îi spuse Huqin nepotului său, apoi, fără zgomot, apropie ușa, dar fără s-o închidă de tot.

Tigzikk și complicele lui de jos ascultau cu atenție, s-audă dacă se dădea cumva alarma. Dacă li se părea ceva în ne-regulă, aveau să iasă în curte și să sufle în fluier. Nepotul lui Huqin se ghemui lângă fereastră, cu urechile ciulite,

evident luându-și misiunea foarte în serios. Părea să aibă vreo șaisprezece ani. O vârstă cu ghinion.

– Cum ai reușit să te urci pe perete? o întrebă tânărul.

– Cu dibăcie, răspunse ea. Și cu scuipat.

Băiatul o privi încruntându-se.

– Am un scuipat magic.

Părea s-o creadă. Ce idiot!

– Te simți ciudat aici? o întrebă. Departe de poporul tău?

Shmangli ieșea în evidență. Păr negru, lins – și-l purta despletit, până în talie – piele cafenie, trăsături rotunjite. Dintr-o privire, oricine își dădea seama că e reshi.

– Nu știi, răspunse, apropiindu-se cu pași mari de ușă. N-am fost niciodată în mijlocul poporului meu.

– Nu ești din insule?

– Nu. Am crescut în Rall Elorim.

– În... Orașul Umbrelor?

– Da.

– E...?

– Da. Exact cum se spune.

Shmangli aruncă o privire prin ușa întredeschisă. Huqin și ceilalți nu se zăreau. Coridorul era de bronz – pereții și restul –, dar pe mijloc era acoperit de un covor cu o mulțime de modele mărunte, ca niște împletituri de lujeri. Pe pereți atârnav tablouri.

Deschise ușa până la capăt și ieși.

– Shmangli! zise tânărul și fugi după ea. Ne-a spus să așteptăm aici!

– Și?

– Și ar trebui s-așteptăm aici! Nu vrem să dea unchiul Huqin de vreo belea!

– De ce intri pe furiș într-un palat, dacă nu ca să dai de belele?

Shmangli clătină din cap. Ce bărbați ciudați!

– Locul ăsta trebuie să fie interesant, din moment ce e plin de bogățani.

Și pesemne că aveau la dispoziție mâncare cu adevărat gustoasă.

Porni pe coridor și Vrejy îi crescuseră alături. Nepotul o urmă, lucru care o luă prin surprindere. Se așteptase să rămână în cameră.

— N-ar trebui să facem asta, spuse el, când trecură pe lângă o ușă întredeschisă, din spatele căreia se auzeau pași înfundați.

Huqin și cei doi oameni ai lui, jefuind prosteste cine știe ce încăpere.

— Atunci rămâi aici, șopti Shmangli, ajunsă în dreptul unei scări largi.

Jos se foiau în toate părțile slujitori grăbiți, ba chiar și câțiva parshi, însă nu zări pe nimeni în haină cu falduri.

— Unde sunt toți oamenii importanți?

— Citesc formularele, spuse tânărul.

— Formularele?

— Bineînțeles, răspuse el. Din moment ce Primul e mort, tuturor vizirilor, condeierilor și arbitrilor li se oferă șansa să completeze un formular ca să candideze, dacă vor să-i ia locul.

— Trebuie să depui cerere ca să devii împărat?

— Bineînțeles, răspuse el. Se primesc sute de formulare. Și trebuie să scrii și un eseu. Trebuie să scrii un eseu extrem de bun dacă vrei să primești postul.

— Dar-ar furtuna! Sunteți țicniți, oameni buni.

— Alte popoare se pricep mai bine? Cu războaiele lor de succesiune sângeroase? În felul ăsta, oricine are o șansă. Chiar și cel mai mărunț funcționar poate completa un formular. Poți chiar și să fii „separat” și s-ajungi pe tron, dacă te dovedești destul de convingător. Și s-a întâmplat o dată.

— Nebunie curată!

— Spune fata care vorbește singură.

Shmangli îi aruncă o privire tăioasă.

— Să nu care cumva să pretinzi că n-am dreptate, zise el. Te-am auzit. Vorbești cu aerul, de parcă ar fi cineva acolo.

— Cum te cheamă?

— Gawx.

— Aha! Ei bine, Gawx, nu vorbesc singură pentru că-s țicnită.

— Nu?

— O fac pentru că sunt măreață.

Porni în josul treptelor, așteptă până nu mai trecu pe acolo niciun servitor și se repezi către un dulap încastrat în peretele din față. Gawx înjură, apoi o urmă.

Shmangli se simțea tentată să-și folosească măreția ca s-alunece rapid pe podea, dar încă n-avea nevoie de ea. În plus, Vrejy se tot plângea că-și întrebuintează măiestria prea des. Risca s-ajungă subnutrită, indiferent ce-ar fi însemnat asta.

Folosindu-se de talentul obișnuit cu care se furișea, ajunsese până la dulap și intra. Gawx dădu buzna înăuntru, alături de ea, chiar înainte să închidă ușa. În spatele lor zăngăniră vasele de pe un cărucior pentru servirea mesei și abia izbutiră să se îngrămădească în spațiul gol. Gawx se mișcă, stârnind alte zăngăneli, și ea îi trase un cot. Tânărul amuți când prin apropiere trecură doi parshi cu butoaie mari de vin.

— Ar trebui să te-ntorci la etaj, îi șopti Shmangli. Treaba asta poate fi primejdioasă.

— Ah, să te furișezi într-un lovi-l-ar furtuna de palat regal e periculos? Mulțumesc. Nu știam.

— Vorbesc serios, insistă ea, trăgând cu ochiul afară din dulap. Du-te înapoi, sus, și pleacă imediat ce se-ntoarce Huqin. Pe mine o să mă lase-n urmă fără să stea pe gânduri. Probabil c-o s-o faci și tu.

În plus, nu voia să fie măreață cu Gawx lângă ea. Ar fi apărut întrebări. Și zvonuri. Întrebările și zvonurile se numărau printre lucrurile pe care le ura. Voia să rămână

măcar o singură dată mai multă vreme în același loc, fără să fie nevoită să fugă.

— Nu, răspuse Gawx în șoaptă. Dacă o să furi ceva valoros, vreau și eu o parte. Și poate că Huqin n-o să mă mai lase pe margine și n-o să-mi mai dea numai însărcinări ușoare.

Eh. Așadar avea ceva curaj.

Pe lângă ușa trecu o servitoare cu o tavă imensă, cu farfuriile pline. Când simți mirosul, stomacul lui Shmangli scoase un chiorăit. Mâncare pentru bogăteni. „Atât de delicioasă”.

O privi pe femeie îndepărtându-se, apoi se năpusti afară din dulap și se luă după ea. Avea să fie greu, cu Gawx alături. Unchiul său îl instruisese bine, dar nu era deloc simplu să umbli neobservat printr-o clădire plină de oameni.

Femeia cu tava deschise o ușă mascată, care ducea spre coridoarele slugilor. Shmangli ajunsese acolo în clipa când se închidea ușa, așteptă câteva secunde, apoi o redeschise și se strecură dincolo. Culoarul îngust era slab luminat și plin de mirosul mâncării de pe tava femeii care abia intrase.

Gawx o urmă și închise ușa fără zgomot. Servitoarea dispăru dincolo de un colț din fața lor – palatul era probabil plin de astfel de pasaje. În spatele fetei, Vrejy crescuseră pe toc. Părea o îngrămădire neguroasă, ca o ciupercă, de lujeri alunecători care acoperiră ușa, apoi și peretele de lângă ea.

Își alcătui o față din lujeri și fărâme de cristal, apoi clătină din cap.

— Loc prea îngust? întrebă Shmangli.

El dădu din cap.

— Aici e întuneric. E greu să fim văzuți.

— Vibrează podeaua, stăpână. Vine cineva încoace.

Ea se uită cu jind în urma servitoarei cu mâncarea, apoi se împinse de lângă Gawx, deschise ușa dintr-o smucitură și intră din nou pe coridorul principal.

Gawx înjură.

— Măcar știi ce faci?

– Nu, răspunse ea, apoi se repezi dincolo de un colț, pe un culoar larg, cu lămpi în care alternau luminile unor nestemate verzi și galbene, înșiruite pe pereți.

Din nefericire, un servitor în uniformă apretată, neagră cu alb, venea drept spre ea.

Gawx, de spaimă, scoase un strigăt sugrumat, și se piti din nou după colț. Shmangli își îndreptă spatele, își încleștă mâinile la spate și-și continuă drumul cu pași mari.

Trecu de bărbat. Uniforma lui spunea că, pentru un servitor, e o persoană importantă.

– Tu, de colo! se răsti. Ce-nseamnă asta?

– Stăpâna vrea o prăjitură, răspunse Shmangli, împingându-și bărbia înainte.

– Oh, pentru numele lui Yaezir! Mâncarea se servește în grădini! Sunt prăjituri acolo!

– Nu de care-ar trebui, ripostă Shmangli. Stăpâna vrea cu fructe de pădure.

Omul își ridică mâinile în aer.

– Bucătăriile sunt în partea cealaltă, spuse. Încearcă s-o convingi pe bucătăreasă, deși probabil c-o să-ți taie mâinile înainte de a lua de bună încă o comandă specială. Dar-ar furtuna în condeierii ăștia de la țară! Cererile de regim special ar fi trebuit trimise dinainte, sub o formă cuviincioasă!

Se îndepărtă furios, lăsând-o pe Shmangli să-l urmărească din priviri, tot cu mâinile la spate.

Gawx apăru de după colț.

– Am crezut că suntem morți.

– Nu fi prost, zise Shmangli, pornind-o grăbită pe culoar. Încă n-am ajuns la partea periculoasă.

În capătul opus, coridorul se intersecta cu un altul – cu același covor lat pe mijloc, cu pereți de bronz și cu lămpi strălucitoare, din metal. Vizavi se vedea o ușă pe sub care nu strălucea nicio dâră de lumină. Shmangli se uită în ambele părți, apoi alergă la ușă, o întredeschise, privi înăuntru și-i făcu semn lui Gawx să intre odată cu ea.